

VELIKA OČEKIVANJA

Strah od smrti je konstanta mnogih naših života, zar ne? Za mene svakako jeste. Snovi o besmrtnosti mogu delovati utešno. Da nikada ne morate da brinete o odlasku s ovog sveta u veliko nepoznato? Čak i uzimajući u obzir sve njegove nevolje i travestije, ovaj svet je prilično sjajan na toliko različitih načina. Religije sa zagrobnim životima daju duševni mir onima koji su verujući, ali čak i u takvim slučajevima, ko zaista želi da umre?

Sa druge strane, ko želi da živi zauvek? Ozbiljno, biti na zemlji dugo nakon što svi vaši voljeni odu, sami na svetu, ili još gore, zaglavljani sa kolegom besmrtnikom koji vam ide na živce.

To je dar i prokletstvo jednog od protagonista „Rekvijema“. Ovom ponosnom ratniku, a potom i nevoljnom kralju, koji nadživi svoje kraljevstvo, to bi moglo više da zaliči na prokletstvo. Da stvar bude još gora, njegov jedini besmrtni sadrug, bar koliko on zna, pomalo je nezgodan.

Kad smo već kod nezgodacija, u ovoj priči ima i vampira. Kakav užasan način da se stekne besmrtnost, da se bukvalno mora isisati život iz ljudi! Ne samo da je odvratno, već izgleda da većina vampira gubi ljudskost i osećaj za ispravno i pogrešno. Većina... Ali ne i svi. Imati savest sa takvim načinom života definitivno spada i u prokletstvo.

U „Rekvijemu“ dva takva lika nalaze se u centru intrigantne avanture u kojoj se pojavljuje i verovatno najveći muzički genije koji je ikada živeo, Wolfgang Amadeus Mozart. Iako je živeo samo trideset pet godina (barem u našem stvarnom svetu, ko zna šta će se dogoditi dok se ova priča razvija?), dostigao je možda najbolju vrstu besmrtnosti. Dok mu je život bio kratak, njegov rad i sećanje žive zauvek.

Meni lično to na neki način zvuči privlačnije od usamljeničkog bitisanja u vidu jednog od retkih iz svoje vrste, ili u vidu krvopije koja mora da uradi nešto zaista stravično da bi preživela.

Fascinantna priča Marka Stojanovića predstavlja sve ove verzije besmrtnosti sa pravom ljudskošću, obuhvatajući svekoliku avanturu i užas koji to podrazumeva. Zapanjujuće ju je oživeo crtač Marko Nikolić u glavnoj priči. Njegov stil je divno dopunjen crtežom Dejana Nenadova u snažnoj sekvenci flešbeka. Boje Aljoše Tomića dodaju raspoloženje i atmosferu njihovim linijama i vizuelno povezuju knjigu.

Kada tim stripovskih stvaralaca ovako dobro klikne, to treba biti zapaženo. Što se sigurno dogodilo u ovom uvodnom poglavlju *Vekovnika*, „Rekvijemu“. Da budem iskren, jedina zamerka Marku jeste to što su me stranice koje je s nama podelio ostavile željnog da vidim više. Uveravao me je da je tako i isplanirao, pa se sada moja žalba pretvorila u

iščekivanje. Želim da saznam više o ovom svetu, ovoj eri i svim ostalim dobima koje ovaj tim na kraju doda svojoj priči.

Istinsku kreativnost ne treba požurivati, osim kada se rokovi primaknu, naravno. Samo se nadam da timu „Rekvijema“ neće biti potrebno mnogo vremena za sledeće poglavlje, jer ja neću živeti večno...